

Розділ 17

Нічна вилазка

— Ми повинні щось вдіяти, — жалілася Генріетта. — Хтось щось має проти тебе. Ти лише подумай про ту справу із блискучою сережкою! А тепер оцей сріблястий папір!

Бенні зітхнув та зажурено почав думати, як сказати батькам про те, що в п'ятницю він вилетить зі школи. Після того вибуху люті, який продемонстрував пан Зігманн, він побоювався найгіршого.

Схвильована черепаха ходила вперед-назад по кімнаті і раптом смикнула друга за ногу.

— Бенні, слухай мене: ми повинні спіймати цього злочинця зі смердючими бомбами! Треба вартувати школу щоночі, поки не впіймаємо.

Бенні невпевнено подивився на Генріетту:

— Ти ж не збираєшся цього робити, правда?
Генріетта похитала головою.

— Та ні, я серйозно, — вона пильно дивилася
Бенні прямісінько в очі.

Хлопчик страшенно злякався.

— Ніколи в житті! — обурився він. — Не буду
я прокрадатися через місто в пільмі! — йому ба-
чилася порожня та темна школа, страшний і жах-
ливий злочинець зі смердючими бомбами.

— Я боюся, — скиглив він. — Давай завтра
придумаємо щось інше, гаразд? — тоді він вліз
у ліжку та натягнув ковдру по самісінькі вуха.
Генріетта звела очі. Інколи їй дуже кортіло, аби
Бенні був трохи мужнішим! Перш ніж хлопчик
заснув, вона попросила його залишити вікно від-
чиненим.

— Я люблю нічну прохолоду, — сказала вона.

Іда вже втретє обшукувала свою кімнату. Зазир-
нула під ліжку, перерила всю шафу. Перекинула
смітник, розгладила всі зім'яті папірці. Листа
кохання як не було.

— Та що ти шукаєш? — зацікавився Раббат.

— Нічого, — відказала Іда та почервоніла. Уся
ця історія була настільки неприємною, що їй
не хотілося говорити про неї навіть із Раббатом.

— Може, таку зім'яту записочку, яка була розмальована фломастерами? — поцікавився Раббат.

Іда витріщилася на лиса.

— Ти її бачив?

— Та бачив, — позіхнув Раббат.

— А де вона? — трохи голосніше, ніж треба, запитала Іда та перелякано затулила долонею рота. — Кажі вже, — промовила вона вже тихіше.

Раббат закліпав очима.

— Учора вона була у твоєму рюкзаку, — сказав він. — Тепер її немає.

— Що? — Іда підскочила, перерила все в рюкзаку. По всій кімнаті полетіли книжки та зошити.

Іда перевернула торбинку. На підлогу посипалася мішанина з крихт і шматків паперу. Листа кохання там не було. Дівчинка застогнала.

— Ой-ой, цього не може бути!

Іда добре пам'ятала зім'ятий аркуш паперу, про який вона думала, що то зім'ятий робочий аркуш.

— Господи! Я загубила його на майданчику, де ми були на перерві! О, Раббате, що ж мені робити?

По обличчю дівчинки котилися сльози.

— А чому ця записочка така важлива для тебе? — поцікавився Раббат.

— Тому що... тому що... — пробубоніла Іда. — ...просто тому що.

— Еге, — рикнув Раббат.

— Я не можу тобі розказати, — пробурмотіла Іда. — Мені... мені надто соромно, — вона зробила паузу. — Ну добре. Це лист кохання, — голос дівчинки тремтів.

Раббат здивовано скривився.

— Лист кохання? А до кого?

— Не скажу, — відказала Іда.

Раббат підскочив на лапи.

— А давай я вгадаю? До Йо? Ти насмілилась? Запросила його з'їсти морозива? Можна мені піти з вами? Моя Іда зустрічається з хлопчиком, я маю бути поруч. Прошу, будь ласочка! — просив він.

— Припини! — схлипнула Іда. — Це так соромно! — дівчинка витерла сльози з обличчя. — Мені кінець, як хтось знайде цей лист.

— А там що, написане твоє ім'я? — обережно поцікавився лис.

— Та ні, не зовсім, — пробурмотіла Іда, затуливши обличчя долонями. — Я намалювала картинку. Мене та Йо. У великому червоному сердечку, — схлипнула вона.

— Зрозуміло, — Раббат замислився. — Якщо це так, треба щось вдіяти. Не турбуйся, руденька! Ми повернемо цього листа. Сьогодні ж уночі.

- **Чим Бенні дратує Генріетту?**

не дозволяє тримати вікно відчиненим уночі
є надто несміливим і невпевненим
змушує її гуляти уночі

Розділ 18

Упіймали!

Іда разом із Раббатом кралася через перукарський салон. Дзенькнув дзвінок на дверцятах, і ось вони вже на вулиці.

Світили зірки, легенький вітерець торкався Ідиних щік. Дівчинка хутко натягнула кросівки, джинси та яскравий строкатий светрик.

— Треба частіше робити такі прогулянки, — промовила щаслива Іда.

— Залюбки, — відповів Раббат, стиха переставаючи лапи. Ані Іда, ані її лис не помітили, що за ними стежать. Леонардо, чарівний бурундучок, знову вирвався на волю і тепер сидів на великому каштані та дивувався, що це нині вночі відбувається.